

קבץ

תוֹךְ הַנַּחֵל

דבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעירים ומחזקים, אשר מתוך הנחל נובע
מקור חכמה נובעים, להחיות נפש כל מי ומשם ישקון העדרים, להתחזק בעבודת
הבורא בכל דרגה שיהיו נמצאים

*

אשר נאמרו בשלחן המהור של
מרן מוהרא"ש שליט"א
בסעודת שבת קדש פרשת ויקהל – תשע"א

ידבר נוראות נפלאות ממצלת קדשת שבת קדש, ויגלה שאו אפשר לזכות
לראות שפלותו ולעשות תשובה שלמה, וידבר מענין שלש הנקודות המקשרות
יחד, שבת, משכן וצדיק

יצא לאור ערב שבת קדש לסדר ויקהל תשע"ד
על ידי חסידי ברסלב
עיר הקדש ירושלים תוכב"א

ליל שבת קדש פרשת ויקהל ה'תשע"א

מאמר

וביום השביעי יהיה לכם קדש

בליל שבת קדש בסעדה ראשונה דבר מוהר"א ש"נ"י דבורים נוראים
ונפלאים מאד על פי דברי רבנו ז"ל בלקומי מוהר"ן חלק א' סימן ע"ט
המדבר מקרשת שבת, עין שם.

אימתי יכול לראות שפלותו בשבת, בשעושה תשובה שלמה
פתח ואמר מוהר"א ש"נ"י, רבנו ז"ל או"מ, (מוהר"א ש"נ"י חזר בקצור על
תמצית דברי רבנו ז"ל בתורה זו), אימתי יכול לראות שפלותו, בשבת, כי
בשבת נאמר (שמות טו, כט): "ראו כי ה' נתן לכם את השבת", כי
שבת הוא שיי"ן בת, שיי"ן, תלת גונין דעינא, ב"ת, בת עין,
ועל כן בשבת יכול לראות שפלותו, וזוהו: "שבו איש תחתיו"
הנאמר בשבת (שם), הינו תחת מדרגתו, שפל ממה שהוא, ועל כל
פנים, "אל יצא איש ממקומו", הינו למעלה ממדרגתו, כגון עושה

מַעֲשֵׂה זְמָרִי וּמִבְקֵשׁ שְׂכָר בְּפִינְחָם' (סוּטָה כב ע"ב), וְאֵימָתִי יִכּוֹל לְרַאות שְׁפִלוּתוֹ בְּשַׁבָּת, בְּשַׁעוֹשֵׂה תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה, שְׁחִיא שַׁבָּת. כְּמוֹ שַׁבָּתוֹב (דְּבָרִים ל, ב): "וְשַׁבָּת עַד ה' אֱלֹהֶיךָ, אַתָּה וְדִין בְּאַתָּה וְדִין" וְכו', עֵינַי שָׁם כֹּל זֶה בְּדַבְרֵי רַבְּנֵנוּ זל.

בְּשַׁבָּת נִמְשַׁכֶּת לְכָל אֶחָד שְׁפִלוּת וְאִינוּ רוֹצֵה כְּלוּם, רַק לְשׁוֹב בְּתְּשׁוּבָה וְהַסְּבִיר מִזְהָרָא"ש נ"י, כִּי הִנֵּה רַבְּנֵנוּ ז"ל מִנְּגִלָה בְּתוֹרָה זוֹ עֲצָם מַעֲלָת קִדְשַׁת שַׁבָּת, וְאִיךָ מִקְדָּשַׁת שַׁבָּת נִמְשַׁכֶּת לְאָדָם שְׁפִלוּת גְּדוּלָּה, עַד שְׁיִכּוֹל לְהַסְּבִיר עֲצָם שְׁפִלוּתוֹ, וּמַעֲלָת כֹּל אִישׁ מִיִּשְׂרָאֵל, כִּי זֶה תְּלוּי בְּזָה, כְּפִי שְׁאָדָם מַסִּיר שְׁפִלוּתוֹ בְּאַמָּת, כֵּן מַסִּיר מַעֲלָת כֹּל אִישׁ מִיִּשְׂרָאֵל, וּמוֹכֵן לְמִסַּר נַפְשׁוֹ בְּשִׁבְלֵם, וְכְמוֹ שְׁמֻצִינוּ אֶצֶל מֹשֶׁה רַבְּנֵנוּ עָלְיוֹ הַשְּׁלוֹם, שְׁזָכָה לְמִדַּת הַשְּׁפִלוּת וְהַעֲנָוָה בְּתַכְלִית, וְכְמוֹ שַׁבָּתוֹב (בְּמִדְבָר יב, ג): "וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנָו מְאֹד מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאָדָמָה", וּמַחֲמַת זֶה מִסַּר נַפְשׁוֹ בְּעִבּוֹר נְשִׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְאָמַר אֶל הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ (שְׁמוֹת לב, לב): "וְאִם אֲיִן מְחַנֵּי נָא מִסְּפָרְךָ אֲשֶׁר כְּתִבָּת", וְעַקֵּר הַשְּׁפִלוּת נִמְשָׁךְ מִקְדָּשַׁת שַׁבָּת, כִּי בְּשַׁבָּת נִפְתָּחִים עֵינֵי אָדָם לְרַאות אֱלֹהֵינוּ יִתְבָּרַךְ, וְכְמוֹ שַׁבָּתוֹב (שְׁמוֹת טז, כט): "רְאוּ כִּי ה' נָתַן לָכֶם אֶת הַשַּׁבָּת", שְׁעַל יְדֵי שַׁבָּת, זֹכִים לְרַאות אֱלֹהֵינוּ יִתְבָּרַךְ, וְכִשְׁאָדָם רוֹאֵה אֱלֹהֵינוּ יִתְבָּרַךְ, מִפִּילֵא נִמְשַׁכֶּת עָלְיוֹ שְׁפִלוּת

גְּדוּלָה, שָׁזָה מִה שֶׁנֶּאֱמַר אֵצֶל שַׁבַּת (שם): "שָׁבוּ אִישׁ תַּחֲתָיו, אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי" – שֵׁיִשֵּׁב אָדָם תַּחַת מְדֻרְגָתוֹ, שְׁפֵל מִמֶּה שֶׁהוּא, וְעַל כָּל פָּנִים, אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ, חִינוּ לְמַעַלָּה מִמְּדֻרְגָתוֹ, לְבַקֵּשׁ גְּדוּלוֹת וְנִפְלְאוֹת מִפָּנָיו, כַּגּוֹן עוֹשֶׂה מַעֲשֵׂה זְמִירָה וּמְבַקֵּשׁ שָׁכָר כַּפְּנִיחַס, כִּי בַשַּׁבָּת נִמְשָׁכֶת עַל כָּל אֶחָד שִׁפְלוֹת גְּדוּלָה, וְאֵינֻ רּוֹצֵה שׁוֹם דְּבָר, רַק לָשׁוּב בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְלַעֲלוֹת וּלְהַכְלִיל בּוֹ יִתְבָּרַךְ, שְׁזָהוּ 'שַׁבַּת' אוֹתִיּוֹת 'תְּשׁוּבָה'. כִּי עַקֵּר הַתַּשׁוּבָה תְּלוּיָה בַשַּׁבָּת.

כָּל הַשׁוֹמֵר שַׁבַּת כְּהִלְכָתוֹ, אֶפִּילוֹ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה כְּדוֹר אָנוּשׁ, מוֹחֲלִין לוֹ וְעַל כֵּן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (שַׁבַּת קִיח ע"ב), עַל הַפְּסוּק (ישעיה נב ב): "כָּל שׁוֹמֵר שַׁבַּת מִחֲחֲלוֹ" – 'כָּל הַשׁוֹמֵר שַׁבַּת כְּהִלְכָתוֹ, אֶפִּילוֹ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה כְּדוֹר אָנוּשׁ, מוֹחֲלִין לוֹ'. כִּי שַׁבַּת מְכַנֶּסֶת שִׁפְלוֹת כְּזוֹת בְּאָדָם, עַד שֶׁמְכַרְחָ לָשׁוּב בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה אֶפִּילוֹ עַל פָּנָיו עֲבוּדָה זָרָה, רַחֲמָנָא לִיצְלָן. כִּי עַקֵּר עֲבוּדָה זָרָה הוּא פָּנָיו הַגָּאוֹת וְהַיְשׁוּת, שְׁעוֹשֶׂה מְצִיאוֹת מְאִיזָה דְּבָר בְּלִתֵּי אֲמַתָּת מְצִיאֹתָיו יִתְבָּרַךְ, אָבֵל מִיָּד שֶׁמְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ קִדְשַׁת שַׁבַּת, וּמִתְחִיל לְרְאוֹת שִׁפְלוֹתָו, אָזִי הַתְּבַטָּלָה כָּל יִשׁוּתוֹ לְגַמְרִי, וּמִתְבַּטֵּל מִפָּנָיו כָּל שְׁמִיץ שֶׁל עֲבוּדָה זָרָה, עַל כֵּן אֲשֶׁרִי מִי שְׁזוֹכָה לְשׁוֹמֵר שַׁבַּת, וְלִשְׂמַח כָּל הַשַּׁבָּת עַל נַעַם

חֲלָקוּ וְגִדְלוּ, שְׂזֻכָּה לְהִבְרָאוֹת מִזֶּרַע יִשְׂרָאֵל, שְׁנַתֵּן לָהֶם מִצֹּת
הַשֶּׁבֶת, כִּי עַל יְדֵי זֶה יִזְכָּה לְשִׁפְלוֹת אֲמַתִּית, וְיִלְחַבֵּיר מַעֲלַת וְגִדְלַת
נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְעוֹלָמוֹ יִרְאֶה בְּחַיָּיו, אֲשֶׁרֵי לוֹ וְאֲשֶׁרֵי חֲלָקוֹ.

שְׁלֹשָׁה דְקָדוּקִים בְּמִאֲרֵי הַמִּקְרָאוֹת בְּפֶרֶשֶׁת הַשֶּׁבֶעַ

וְקָשֶׁר מִזְהָרָא"ש נ"י אֵת הָעֲנִיִן הַנ"ל לְפֶרֶשֶׁת הַשֶּׁבֶעַ בְּקָשֶׁר נִזְרָא
וְנִפְלָא מְאֹד, כִּי הִנֵּה בְּפֶרֶשֶׁת וַיִּקְהַל מִצִּיֵּנוּ אֵת כָּל צֹוֵי מְלֹאכֶת
הַמִּשְׁכָּן, וְאֶפֶן עֲשִׂיתָהּ, אֲבָל לִפְנֵי זֶה, צִוָּה אוֹתָם מֹשֶׁה עַל הַשֶּׁבֶת,
וְכִמוֹ שֶׁבִּתְּוֹב (שְׁמוֹת ל"ה, א) וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֵת כָּל עַדַּת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוָּה ה' לַעֲשׂוֹת אוֹתָם, שִׁשֶּׁת
יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלֹאכֶה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לָכֶם קֹדֶשׁ שֶׁבֶת שְׁבִתוֹן
לְה' וְגו'.

וַיֵּשׁ לְחִבּוּן: (א) לָמָּה הַקָּדִים לְצִוּוֹת אוֹתָם עַל הַשֶּׁבֶת לִפְנֵי עֲשִׂית
הַמִּשְׁכָּן? וְהִנֵּה רִש"י הַקְּדוֹשׁ מְבִיא דְבָרֵי הַמְּכִילֵתָא, שֶׁבֶא לִזְמֹר
שְׂאִין מְלֹאכֶת הַמִּשְׁכָּן דּוֹחָה שֶׁבֶת. (ב) וְגַם זֶה בְּעֶצְמוֹ רְאוּי לְחִבּוּן,
לָמָּה בְּאַמַּת אֵין מְלֹאכֶת הַמִּשְׁכָּן דּוֹחָה שֶׁבֶת? (ג) וְאִיזָה לְמוֹד יוֹצֵא
לָנוּ לְדוֹרוֹת מְזֹה, אֲפִילוֹ הַיּוֹם בְּשַׁעֲדִין אֵין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיָּם?

המשכן נועד להחזיר את השראת השכינה שנסתלקה מעונות
 אבל על פי דברי רבנו ז"ל הנ"ל מובן כל הענין מאד, כי הנה בנית
 המשכן היתה תקון לחטא העגל, שפגמו בשלשה עונות, עבודה
 זרה, גלוי עריות, ושפיכות דמים, שבלם באים מפגם הגאות
 והישות, כי עבודה זרה היא תכלית הגאות, שעושה מציאות מאיזה
 דבר בלתי אמתת מציאותו יתברך, וגלוי עריות גם כן בא מפגם
 הגאות, וכמו שכתוב (משלי ו, כו): "ואשת איש נפש יקרה תצוד", הינו
 הפעל גאווה (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן יא). ושפיכות דמים גם כן בלתי
 אפשר רק על ידי שאחד מתגאה על חברו, עד שמתיר לשפך את
 דמו, נמצא, שחטא העגל היה תכלית הישות והגאות, ועל ידי זה
 גרשו מעליהם את השכינה הקדושה, כי על הפעל גאווה אומר
 הקדוש ברוך הוא (סוטה ה' ע"א): 'אין אני והוא יכולים לדור בעולם',
 ולכפרת חטא זה, צוה הקדוש ברוך הוא לבנות משכן ומקדש –
 שפוסל מאד להכניס עגוה ושפלות בנשמות ישראל, ולהחזיר להם
 את השראת השכינה.

מעלת ההתעוררות שהביאה עבודת הקרבנות

כי עבודת הקרבנות היתה דגמא חיה למה שהיה ראוי לעשות
 לאדם מחמת חטאו, רק הקדוש ברוך הוא רחם עליו, וצוה לו שיביא

במקומו בהמה לכפרה, ועל ידי שאדם הסתכל על הקרבת קרבנו, והתבונן שפך היה ראוי לעשות לו בעצמו, על ידי זה נכנע לבו מאד, ונפלה עליו שפלות עצומה, וכמו שכתוב (תהלים נא, יט): "ובחי אלקים רוח נשברה", ובשעת הקרבת הקרבן, נגנו הלויים בכלי שיר, ששברו לב האדם מאד, וגם עצם הבאת הקרבן היתה לבעל הקרבן בזיון ושפלות גדולה, כי בשפלים ראו שמביא שור או פר או כבש למקדש, הכינו שצריך תקון וכפרה על איזה חטא ועון, והבזיונות היו חלק גדול מן הכפרה. וכמו שספר הפעל שם טוב הקדוש זי"ע בשם המדרש (ויקרא רבה פרשה ג' סימן ח'): 'מעשה בשור אחד של איש עשיר, שהיו מושכין לקרבן, ולא נמשך, בא עני, ובדוד אנדה אחת של טרוקסימא (ירק מר), והושיט לו ואכלה, ונעש השור מפרירת הירק, והקיא והוציא מחט, ורק אז נמשך לקרבן, ומשנשחט והעלה למזבח, נראה לבעל השור בחלמו, קרבנו של עני קדמה, ולולי העני לא היה השור הולך להקרב; עין שם. ולמדים אנו מזה, אשר דיקא על ידי שנתבזה – הכשר קרבנו, נמצא שכל מעשה המשכן היה כדי להכניס שפלות וענוה בנשמות ישראל, ועל ידי זה חזרו ונתדבקו נשמות ישראל בשרשן.

רק על ידי שמירת שבת יכולים להמשיך על עצמו שפלות אמתית ועתה מובן היטב, למה הקדימו צווי השבת למעשה המשכן, ולמה אין מלאכת המשכן דוחה שבת, כי כל אור השבת, בנוי על מדת השפלות, לגלות לאדם אור השכינה, ולהשבית מפנו כל תישות והנאות, וכמו שכתוב: "שבו איש תחתיו" וגו', ועל ידי ששומרים שבת, זוכה לקנות בנפשו מדת השפלות בקנין גמור, כי מצות שבת חיה וקיימת לעולם, אפילו בזמן שאין בית המקדש קיים, ולכן שפיר הקדימו מצות השבת למלאכת המשכן, כי רק על ידי שמירת שבת יכולים להמשיך על עצמו שפלות אמתית, ולקבל בתוכו הארת המשכן והמקדש, ולכן אפילו בזמן שאין בית המקדש קיים, יכולים לקבל הארת פני השכינה על ידי שמירת שבת, ולהעלות נפשו לאור העליון, וכמו בא בבעל הטורים (ריש פרשה זו), שלכן נסמך "ויקהל" אל "כי קרן אור פניו", לומר שאינו דומה קרון פנים של אדם בשבת לששת ימי החול, עין שם.

והשם יתברך יופנו לשמור את השבת באמת, ולהמשיך על עצמנו אור קדשת השבת, עדי נזכה לעלות ולהפיל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעדה שלישית שבת פרשת ויקהל ה'תשע"א

מאמר

וביזום השבועי יהיה לכם קדש

בסעדה שלישית, סעדת רעוא רעויו, שהיתה גם סעדת שבוע פרכות לאחד מאנשי שלומנו, דבר מוהרא"ש נ"י דבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רבנו ז"ל לקומי מוחר"ן חלק ב' סימן מ"ה המדבר מקרשת שבת, עזן שם.

שבת היא נקדה הפנימית, וממנה יונקים כל הששה ימים פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רבנו ז"ל אומר - בענין בני אדם שרוצים ומבינים עצמן במה פעמים לנסע לצדיק האמת, ואחר כך יש להם מניעות, ונמנעים, דע, כי שבת היא נקדה הפנימית, וממנה יונקים כל הששה ימים, שהם בחינת העגולים סביב הנקדה, כמו שבתוב בזהר (ויקהל דף רד ע"א), והקלפות מוליכין את הרשעים סביב הנקדה, בבחינת (תהלים יב, ט): "סביב רשעים

יתהלכו", ואינם מניחים אותם להתקרב לפנים אל הנקדה הפנימית, וכל זמן שהם עדין בתודת העגולים, עדין יש להם תקנה להתקרב, אפילו פושעי ישראל, כל זמן שלא יצא מן העגולים לגמרי חס ושלום, עדין יש לו תקנה להתקרב אל הנקדה הפנימית, אבל מי שבכר יצא לגמרי חס ושלום, מן העגולים, בגזן משמדים, אזי אי אפשר לו להתקרב כלל, והצדיק הוא בחינת שבת, בחינת הנקדה הפנימית, שממנו יונקים הכל, כמובא; עד כאן לשון רבנו ז"ל.

כל זמן שאדם נמצא בתודת העגול של שבת, יונק מאור שבת והסביר מוה"רא"ש נ"י, כי הנה רבנו ז"ל מגלה בתורה זו סוד קדשת השבת, שהיא נקדה הפנימית המקשרת ומאחדת את הכל ביחד, ובשבת, נשמות ישראל זוכים לעלות ולהתדבק בהשם יתברך, כי מתגלה אז אור שכינת עזו יתברך, לכל נשמות ישראל, וכל אחד מישראל מקבל הארה עצומה בפנימיות נפשו, המקשרת אותו אל שרשו, שהוא אור האין סוף ברוך הוא, ולא רק ביום השבת לבד, אלא גם בכל ששת ימי המעשה המקשרים אל השבת, מקבלים בהם הארה מיוחדת משבת קדש, כי ששת ימי המעשה נחלקים לשנים, שלשה ימים "קמי שבתא", ושלשה ימים "בתר שבתא" (גמ' ז' ע"ב).

עו"ב), יום רביעי, המישי, וששי, הם שלשה ימים לפני שבת, שבהם מכינים לקראת שבת הבאה, ויום ראשון, שני, ושלישי, הם שלשה ימים אחרי שבת, שבהם עדין מרגישים הארת שבת העברה. ומבאר בכתבי האריז"ל (פרי עין חיים שער הנחנת הלמוד פרק א), שביום רביעי מתחילים לקבל הארת "נפש" של שבת הבאה, ועל כן אזמרים בסוף שיר של יום ביום רביעי, ג' פסוקי "לכו נרננה" (תהלים צח), שהם התחלת תפלת קבלת שבת של שבת הבאה, וביום המישי מתחילים לקבל הארת "רוח" של שבת הבאה, וביום שני מקבלים הארת "נשמה" של שבת הבאה, וכן ג' ימים שלאחר השבת, בהם הארת השבת מסתלקת מן האדם, ורגא בטר דרגא, ביום ראשון מסתלקת הארת "נשמה", ביום שני הארת "רוח", וביום שלישי הארת "נפש", וכך חוזר תלילה בכל שבוע ובכל ששת ימי המעשה, נמצא, ששבת היא נקדה הפנימית המקשרת ומאחדת את הכל, וכל זמן שאדם נמצא בתוך העגול של שבת, יונק מאור קדשת שבת, ונמשך עליו אור נערב ונפלא מאד.

נפש הצדיק מאירה באור קדשת שבת גם בששת ימי המעשה ומגלה רבנו ז"ל, שכמו שיש קדשת שבת ב"זמן", וכל ששת ימי המעשה מקבלים מאור השבת, כמו כן יש קדשת שבת ב"נפש",

שהוא נפש הצדיק, וכל הנפשות מקבלים הארה מנפשו, פי נפש הצדיק מאירה באור קדשת שבת גם בששת ימי המעשה, והצדיק מקשר מאד אל נקדת השבת גם באמצע השבוע, וכמו שפוצינו אצל התלמידים של רבי שמעון בר יוחאי, שקראו את רבם (והר הקדוש נשא קמד ע"ב), אנת הוא שבת דכולהו יומא (אתה הוא שבת של כל השבוע), פי הצדיק הוא בהינת שבת (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן סו). וכן איתא בזהר חדש (פרשת כי תשא): 'צדיק איהו יום השבת' וכו', עין שם. פי אצל הצדיק מתגלה אור השכינה כל השבוע, כמו שמתגלה לשאר נשמות ישראל בשבת קדש, ולכן כל מה שאדם מקרב אל צדיק אמתי, ומסתובב בתודת העגול שלו - יונק מקדשת שבת גם באמצע השבוע, והנשמה שלו עולה ומתקשרת באור האין סוף ברוך הוא, אשרי לו.

שבת מאיר לבית המקדש, והם קשורים זה בזה וכמו שהוא ב"זמן" וב"נפש", כמו כן הוא ב"מקום", שיש מקום שמתגלה בו ביותר הארת שבת גם באמצע השבוע, שהוא מקום המשכן והמקדש, ששם צמצם הקדוש ברוך הוא שכינת עזו יתברך, ושם נתן רשות לנשמות ישראל לקבל פני השכינה, וכשאדם בא בתודת העגול של המשכן והמקדש, נמשך עליו הארה עצומה

משכינת עזו יתברך, שהוא הארת קדשת שבת, ועולה ומתדבקת
נשמתו באורו יתברך האין סוף, כי שבת מאירה לבית המקדש,
והם קשורים זה בזה, ועל כן בכל מקום שנזכר בית המקדש, נזכר
שבת, וכמו שכתוב (ויקרא יט, ז): "את שבתותי תשמרו ומקדשי
תיראו", וכן בכל מקום שהזכיר על מלאכת המשכן, הזכיר מקדם
על שבת (לקוטי מוה"ר חלק ב' סימן סז), כי במקום המשכן והמקדש, שם
מתגלה קדשת שבת, ויש שם הארה עצומה מזיו שכינת עזו
יתברך.

כאשר שלש הנקודות מתאחדות וזכה לידבק בשכינה

נמצא, שנקודת שבת מאחדת ומקשרת את כלליות כל הבריאה
ביחד, כי מקדשת שבת נמשכת קדשת הצדיק, שהוא קדוש בקדשת
שבת, וכן נמשכת משבת קדשת המשכן והמקדש, המקדשים
בקדשת שבת, ועל ידי שאדם שומר שבת ושמח עם שמחת השבת,
עולה ומתדבק באור שכינת עזו יתברך, ומקבל הארת הצדיק
והארת בית המקדש, וזוכה לעלות ולהתענג על נעם זיו השכינה,
אשרי לו ואשרי חלקו.

גלוי מפרשת השבוע איך זוכים לנקודות האלו בזמן הזה וקשר מוהרא"ש נ"י את הענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה פתיב (שמות לה, א) ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם, ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון לה' וגו' זה הדבר אשר צוה ה' לאמר קחו מאתכם תרומה לה' וגו'.

ויש להבין: (א) למה היתה מצוה של "הקהל", לכל נשמות ישראל על ידי משה רבנו עליו השלום, לפני שצוה אותם על מצות השבת? (ב) וכן למה הקדים כל זאת לפני שצוה אותם על מלאכת המשכן? והנה לפני דברי רבנו ו"ל הנ"ל מובן כל הענין מאד, כי על ידי קדשת שבת מתאחדות ומתאפפות כל הנקודות הקדושות ביחד, נשמות ישראל ביחד עם הצדיק, וביחד עם קדשת המשכן והמקדש, ולכן הקהיל אותם משה, שהוא הצדיק, ביחד, וצוה אותם על קדשת השבת, ואחר כך על המשכן, כי בזה רמוז להם שעל ידי קדשת שבת יוכלו להתאחד ולהתאסף תמיד ביחד, ולקבל הארת הצדיק והארת בית המקדש, אפלו בזמן שאין בית המקדש קים בפעל ממש, כי על ידי שישמרו את השבת, ויקשרו ששת ימי המעשה אל העגול של שבת, וכמו שכתוב ששת ימים תעשה מלאכה וביום

השביעי יהיה לכם קדש וגו', וכן על ידי שיחפשו תמיד אחר קדשת הצדיק, וישתוקקו להסתובב תמיד בעגולו הקדוש, על ידי זה ימשוך עליהם אור אלקותו יתברך, ויאיר להם אור אלקותו כמו במשכן ובמקדש ממש.

בית יהודי הוא משכן להשראת השכינה הקדושה

וזוהי מצות שמחת חתן וכלה, כי בשאיש ואשה מתחתנים יחד, הרי חולכים לבנות משכן ומקדש מעט להשראת השכינה, והם נקחלים בתוך "הקהלה" הקדושה של משה רבנו, שהקהיל את כל עדת בני ישראל ביחד, שזה כולל האנשים וגם הנשים כפוכא במפרשים (עין רמב"ז פסוק א'), וכן בתיב (פסוק כב) **ויבואו האנשים על הנשים כל נדיב לב הביאו וגו', ואיתא בבעל הטורים, בגימטריא אז איש ואשתו באים יחד, כי על ידי מצות שמירת השבת והקמת המשכן, בהתקשרות אל הצדיקי אמת שבדור, זוכים לתקום בית נאמן בישראל להשראת השכינה, שזוהי השמחה הכי גדולה, ולכן שבת קדש היא עקר היסוד של בית יהודי, ועל ידי שמדקדקים בשמירת שבת, ונזהרים מאד לא להבעיר אש של פעם ומחלקת בבית בשבת חם ושלווה, על ידי זה שורה שם השכינה הקדושה, שזוהי אזוהרת (פסוק ג') לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת,**

ואיתא בתקוני זחר (דף סט ע"ב) שזוהי אזתרה לאש הפעם, כי בשבת צריכים להרבות השלום מאד, על ידי זה יש השראת השכינה בבית, וכל הפרכות ברוחניות ובגשמיות מצויות שם, וכמו שכתוב (משלי י, כב) ברפת ה' היא תעשיר, ואמרו חכמינו הקדושים (ירושלמי ברכות יט ע"ב) זהו ברפת השבת.

הכרוכים פורשי הכנפים מרמזים ליחוד של שלום בית ואחד מבלי המשכן היו הכרוכים, שהיו פורשי כנפים על הכפרת, לשכסא את הארון, ואמרו חכמינו הקדושים (מובא בפרוש רש"י שמות כה, יח): "כרוכים" – 'כרביא', שהיו להם פנים של תינוק ותינוקת, שזו מרמז על יחוד התן וכלה, כי כל זמן שהכרוכים מחברים אל הארון, שבהם התורה ולוחות העדות, אזי פניהם איש אל אחיו, ויש שלום נפלא בבית, אבל אם, הם ושלום, אין הכרוכים מחברים אל הארון והתורה, אזי הם כמו הכרוכים המופרים במעשה בראשית אחר החטא של אדם הראשון, שעליהן כתיב (בראשית ד, כד): "וישכן מקדם לגן עדן את הכרוכים וגו'. ופרש רש"י: מלאכי חבלה, כי עקר פגם אדם הראשון אחר שאכל מעץ הדעת טוב ורע, היתה מדת פפוי מזכה, שאמר (שם ג, יב): "האשה אשר נתת עמדי היא נתנה לי מן העץ ואכל", שבמקום להתודות על עווננו, ולבקש מחילה, זרק את

האשמה על אשתו, שהוא פגם במדת שלום בית, ולכן מיד התגרש מן הגן עדן, והעמידו את "הכרובים", שהם מלאכי חבלה, לשמור את דרך עץ החיים, כי מיד שהפריד עצמו מן התורה, ואין הכרובים מחברים אל הארון והפפרת, נתחפכו לו הכרובים למלאכי חבלה, ויש מריבות וקטמות בבית, רחמנא ליצלן, אבל כאשר נזהרים מאוד שיהיו הכרובים תמיד מחברים אל הארון והפפרת, אזי גלוי שכינה יוצא מבין שני הכרובים דיקא, וזוכה לשלום בית נפלא ולכל תענוגי הגן עדן.

והשם יתברך יזכנו להמשיך על עצמנו אור שכינת עזו יתברך, ויקים בנו, עוד ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול בלה, ונזכה לראות בהתגלות משיח צדקנו במהרה בימינו, אמן ואמן.

